Βιβλιοφάγος

17 ΜΑΙΟΥ 2016

ΒΙΒΛΙΟΦΑΓΟΣ

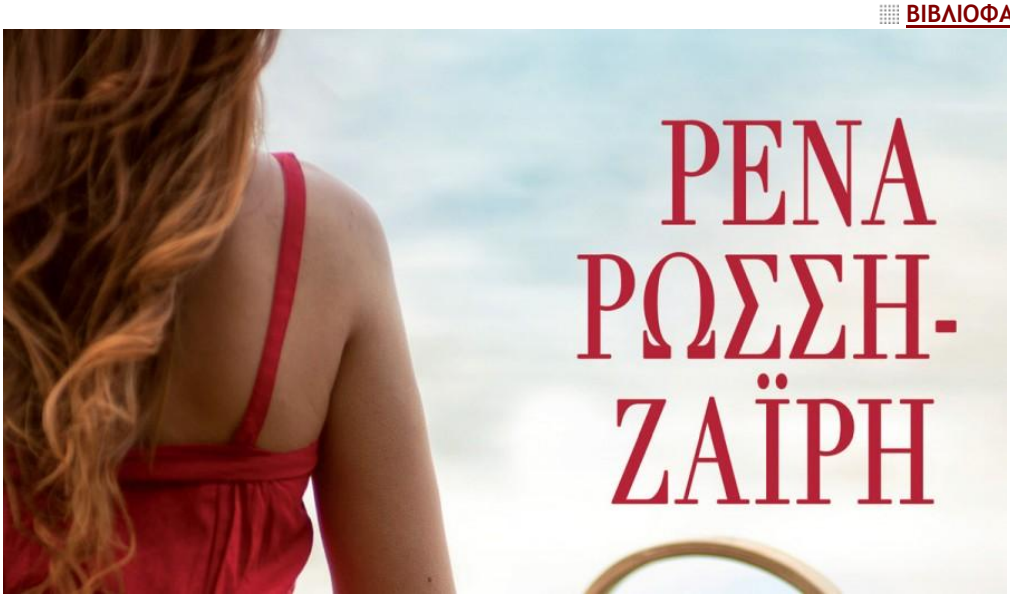

«Δυο φιλιά για την Αμέλια»

Ρένα Ρώσση -Ζαϊρη: «Η αγάπη είναι σαν την αλφάβητο...Πρέπει να έχεις κάποιον κοντά σου να στη συλλαβίσει από την αρχή».

Συνέντευξη στη Μαριάνθη Βάμβουρα

Η καταξιωμένη, πολυγραφότατη και αγαπημένη συγγραφέας μικρών και μεγάλων αναγνωστών **Ρένα Ρώσση- Ζαϊρη** μιλά στο «**Βιβλιοφάγο**», με αφορμή την αποψινή παρουσίαση του νέου της μυθιστορήματος, στη Μυτιλήνη. Η συγγραφέας θα βρίσκεται απόψε στο βιβλιοπωλείο-πολυχώρο **Bookand Art** (Κομνηνάκη 5, τηλ. 2251037961) όπου θα γίνει η παρουσίαση του «Δυο φιλιά για την Αμέλια» από τις εκδόσεις «Ψυχογιός» στις 20:30.
Η μυθιστορηματική πλοκή, μιλά όπως διαβάζουμε στο οπισθόφυλλο του βιβλίου για:
Μια γυναίκα που λατρεύτηκε. Που έκανε όλη την Ελλάδα να την ερωτευτεί. Τη στιγμή που γεννήθηκε, ένας νάρκισσος ξεπρόβαλλε το κεφαλάκι του από το χώμα και τα αστέρια πήραν φωτιά. Δώρα μοναδικά της χάρισαν, τα βιολετιά της μάτια. Κι ένα υποκριτικό ταλέντο, αστείρευτο.
Μια ζωή στο κόκκινο, η ζωή της. Κρυμμένη πίσω από λάθη και πάθη, μυστικά και ψέματα. Φόνους, υπεξαιρέσεις, απιστίες και αμαρτίες ανείπωτες.
Κάθε άντρας που βρέθηκε δίπλα της, την ερωτεύτηκε. Κάθε παιδί που γέννησε, τη μίσησε.
Μα δεν την ενδιέφερε διόλου. Τους φεροταν υποτιμητικά. Γιατί δεν είχαν ταλέντο, δεν είχαν ομορφιά, δεν ήταν διάσημοι. Θα έρθει άραγε, η στιγμή που θα χαρίσει το βασίλειό της για δυο φιλιά;

Ένα μυθιστόρημα που ανασαίνει τις μυρωδιές του φεγγαριού, βουτάει στο απέραντο γαλάζιο των νησιών μας, γεύεται στάλες από τη γοητεία της Ρώμης, περπατάει ξυπόλητο στον τελευταίο κρυμμένο παράδεισο σε αυτή τη γη. Και τραγουδάει για μια αγκαλιά, χάνεται σε δυο φιλιά...

Και η συγγραφέας μιλά και αποκαλύπτει πτυχές από το συγγραφικό της κόσμο στους αναγνώστες του Δημοκράτη:

Το νέο σας μυθιστόρημα «Δυο φιλιά για την Αμέλια» σας ακολούθησε, ήρθε και σας βρήκε στο διάβα της συγγραφικής σας πορείας ή το ακολουθήσατε σα να προϋπήρχε στα κανάλια του νου και της ψυχής σας;

Σίγουρα προϋπήρχε στο μυαλό και στην ψυχή αυτή η ηρωίδα μου. Σαστίζω όταν αντικρίζω ανθρώπους που στα μάτια τους λάμπει ο ναρκισσισμός, που ζουν, κινούνται, δρουν με γνώμονα το συμφέρον τους. Σε κάθε χώρο, σε κάθε επάγγελμα. Βούτηξα σε άπατα νερά για να τους καταλάβω, για να εξηγήσω τη συμπεριφορά τους.

Θα θέλατε να αποκαλύψετε τη σχέση σας με τους ήρωες της ιστορίας κατά τη διάρκεια της συγγραφής; Κατά πόσο και αν επηρέαζαν την καθημερινότητά σας.

Μεταμορφώνομαι στην ίδια την ηρωίδα μου, «ζω» τη δική της ζωή. Μπαίνω στο πετσί της, πονάω, χαίρομαι, κλαίω, γελάω μαζί της. Ακόμα και να μην ταυτίζεται η προσωπικότητά μου με την δική της, γίνεται κομμάτι του εαυτού μου. Γράφω σε πρώτο πρόσωπο, πιάνω από το χέρι κάθε αναγνώστη μου για να γίνει κι εκείνος ήρωας στη θέση του ήρωα, για να τον νιώσει, να τον καταλάβει, ακόμα και να τον υπερασπιστεί.

Είναι ξεκάθαρο ότι έχετε μια πορεία καταξιωμένη στο χώρο της συγγραφής και της λογοτεχνίας και καθόλου όψιμη. Γράφετε για μικρούς και μεγάλους σε ηλικία αναγνώστες. Ποιος είναι ο πρώτος σας αναγνώστης ενίοτε προτού το βιβλίο κυκλοφορήσει; Έχετε αγωνία για τη γνώμη του;

Όσα βιβλία κι αν έχω γράψει, πάντα έχω αγωνία για τη γνώμη του πρώτου αναγνώστη μου, που είναι ο άντρας μου, αλλά και για τη γνώμη κάθε αναγνώστη μικρού ή μεγάλου. Λίγο πριν «ανοίξει η αυλαία», πριν χωθούν στην αγκαλιά των αναγνωστών μου τα βιβλία μου, έχω άγχος. Τα λόγια τους, η αγάπη τους, η τρυφερότητά τους, με ηρεμεί. Ένα από τα μεγαλύτερα βραβεία της ζωής μου, είναι η συναισθηματική ανταπόκρισή τους.

Κατά πόσο η συνάφεια με το αναγνωστικό κοινό επηρεάζει το συγγραφικό σας έργο; Στο κάθε επόμενο βιβλίο σας, λαμβάνετε υπόψη τα όσα εισπράξατε από τους αναγνώστες στο προηγούμενο;

Παρατηρώ τα πάντα γύρω μου, καταγράφω εικόνες, συναισθήματα, λέξεις. Τα συνδυάζω με τη φαντασία και τις εμπειρίες μου, προσπαθώ ν' ανοίγω την καρδιά και το νου στο κάθε τι, να τα μετουσιώνω με τη γραφή μου. Πάνω απ' όλα σέβομαι το κοινό μου, πασχίζω με όλη τη δύναμη της ψυχής μου να φανώ αντάξια των

προσδοκιών του. Γιατί το κοινό, «νιώθει». Και για να το κερδίσεις, πρέπει να ξυπνάς συναισθήματα, να καταθέτεις κομμάτι του εαυτού σου.

Ας έρθουμε στο νέο σας μυθιστόρημα: Στο «Δυο φιλιά για την Αμέλια». Έντονο το ανθρώπινο στοιχείο. Χαρακτήρες ζωής. Γυναίκα, άντρας, παιδί σε δίνη αισθημάτων. Πώς προσδιορίστηκε ο τίτλος «Δυο φιλιά». Γιατί «δύο»;
Γιατί η αγάπη είναι σαν την αλφάβητο. Γιατί πρέπει να έχεις κάποιον κοντά σου για να σου τη συλλαβίσει από την αρχή. Χωρίς να θέλω να αποκαλύψω μυστικά του βιβλίου, τα «δυο» φιλιά σηματοδοτούν την ίδια την αγάπη.

Κατά τη διάρκεια της συγγραφής του νέου σας βιβλίου υπήρξαν ανατροπές;
Είχα τόσο πλούσιο υλικό στα χέρια μου. Καταπιάστηκα με το «εγώ» ενός ανθρώπου. Μιας ηρωίδας που έκλεινε τα μάτια σε όλους και σε όλα, με ένα παιχνιδιάρικο τρόπο. Που κυριαρχούσε στους ανθρώπους, τους έπαιζε στα ζάρια της ομορφιάς της και της τέχνης της. Και φυσικά έγιναν πολλές ανατροπές, υπάρχουν πολλές σελίδες που θέλω να ελπίζω πως κόβουν την ανάσα.

Με αφορμή την επίσκεψή σας στη Μυτιλήνη ποιο θα θέλατε να είναι το μήνυμα στο αναγνωστικό σας κοινό;
Εύχομαι να μαγευτείτε από δυο μονάχα φιλιά. Από «Δυο φιλιά για την Αμέλια». Να αφήνετε ελεύθερα τα πραγματικά σας συναισθήματα. Να μη φυλακίζετε τον εαυτό σας.
Να τον αγαπάτε. Πολύ! Είναι μοναδικός, είναι πολύτιμος.
Γιατί είναι όμορφη η ζωή, γιατί είναι υπέροχο να αγαπάς.
Εύχομαι να βουτήξετε με λαχτάρα σε αυτό το μυθιστόρημα που υμνεί την αγάπη. Να γοητευτείτε από την ίδια την αντανάκλαση της αγάπης.
Στην ψυχή σας.

Και η ιστορία ξεκινά.... (Ένα μικρό απόσπασμα ως γεύση από την αναγνωστική απόλαυση που μας χαρίζουν τα «Δυο φιλιά για την Αμέλια»)

«Στις τρεις μετά τα μεσάνυχτα σηκώθηκα όρθια. Είχε φτάσει η ώρα. Άναψα το φως. Κοίταξα τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Με αντίκρισε μια χλωμή μεσόκοπη γυναίκα, με μαύρους κύκλους κάτω από τα θαμπά μενεξεδιά της μάτια. Φορούσε ένα μεσάτο καλοκαιρινό μαύρο φόρεμα με άσπρες βούλες. Ήταν ένα από τα αγαπημένα μου φορέματα. Προσπάθησα να χαμογελάσω σε εκείνη την καημένη τη γυναίκα. Μα δεν τα κατάφερα. Είχε έρθει η ώρα να τη βοηθήσω να ξαναβρεί το χαμένο της χαμόγελο. Έσβησα το φως της καμπίνας, αφού της έριξα μια τελευταία ματιά. Το κρεβάτι ήταν άστρωτο. Και δεν υπήρχε τίποτα δικό μου πια εκεί μέσα. Προχώρησα στον διάδρομο. Δεν αντίκρισα κανέναν. Οι επιβάτες κοιμούνταν μακάρια. Πήρα το ασανσέρ, έφτασα στους κάτω ορόφους. Άρχισα να κατεβαίνω τις σκάλες. Με σίγουρα, απόλυτα σίγουρα βήματα. Έφτασα ως τις καμπίνες του πληρώματος. Ξαφνικά, μια πόρτα άνοιξε απότομα. Πάγωσα. Εμφανίστηκε ένας Φιλιππινέζος. Θα

πρέπει να ήταν ναύτης. Χασμουρήθηκε. Δε με πρόσεξε. Κρύφτηκα γρήγορα σε μια στροφή του διαδρόμου. Ο Φιλιππινέζος άρχισε να περπατάει προς την αντίθετη κατεύθυνση από μένα. Περίμενα να απομακρυνθεί κι ύστερα προχώρησα. Άνοιξα μια πόρτα και βρέθηκα στην πρύμνη. Αδιαφόρησα για την επιγραφή που έλεγε: «Απαγορεύεται η είσοδος στους επιβάτες». Φυσούσε πολύ. Προχωρούσα με κόπο. Έφτασα ως την άκρη της πρύμνης. Προς την αριστερή πλευρά της. Σκαρφάλωσα προσεκτικά πάνω στην κουπαστή. Άνοιξα τα χέρια μου. Προσπάθησα να κρατήσω την ισορροπία μου. Και μετά κάθισα πάνω στην κουπαστή. Την έπιασα γερά. Τα πόδια μου αιωρούνταν πάνω από τη θάλασσα. Ο αέρας με χαστούκιζε ανελέητα. Ο αέρας με χλεύαζε. Άρπαξε την ξανθιά μου περούκα, αυτή που φορούσα για να μη με αναγνωρίσει κανένας. Τη στροβίλισε θυμωμένα, μέχρι που την πέταξε στην κατάμαυρη θάλασσα. Τα κύματα την κατάπιαν μεμιάς. Ανατρίχιασα σύγκορμη. Φοβόμουν. Φοβόμουν τον θάνατο; Πονάει άραγε ο θάνατος; Μια μόνο κίνηση. Μια κίνηση στο κενό. «Έλα! Τόλμησέ το! Δεν είναι καθόλου δύσκολο! Άνοιξε τις παλάμες σου, άφησε την κουπαστή. Σπρώξε το κορμί σου μπροστά και... πήδα!» με πρόσταξε μια φωνή. Ήταν η φωνή της συνείδησής μου; Δεν υπάκουσα. Ήταν το δεκανίκι μου αυτή η ξύλινη κουπαστή. Με ένωνε με τη ζωή. Δεν την άφησα. Μόνο που έμπηξα τα νύχια μου μέσα της. Με όση δύναμη είχα. Ένιωσα τις αγκίδες της να χώνονται στη σάρκα μου. Το αποφάσισα. Θα ζούσα. Άρχισα να γλείφω σιγά σιγά τα ξερά μου χείλια. Έπρεπε άραγε να ζήσω; Το άξιζα; Όχι! Έσφιξα κι άλλο τα χέρια μου στην κουπαστή. Τα έσφιξα τόσο πολύ, που με πόνεσαν. Από τις παλάμες μου εξαρτιόταν η ζωή μου. Δεν έπρεπε να ανοίξουν. Δεν έπρεπε. Έριξα μια ματιά κάτω. Στο μαύρο κενό. Ο αέρας συνέχιζε να λυσσομανάει. Σφύριζε μέσα στα αυτιά μου. Με μάλωνε ουρλιάζοντας. «Είσαι ένοχη, ένοχη! Πρέπει να πεθάνεις! Πρέπει να πεθάνεις! Πέσε! Πέσε!» Ήθελα να κλείσω τα αυτιά μου με τα χέρια μου. Για να μην τον ακούω. Μα αν το έκανα αυτό... Ήθελα να ζήσω. Ήθελα να ζήσω. Κι από την άλλη... Θα πρέπει να χαμογέλασα. Ειρωνικά. Γιατί άραγε τους ονομάζουν δειλούς αυτούς που αυτοκτονούν; Κάνουν λάθος! Τεράστιο λάθος! Χρειάζεται τόλμη, χρειάζεται κότσια η αυτοκτονία. Κι εγώ ήμουν δειλή. Κι εγώ ήμουν ένα τίποτα. Η μεγάλη, η διάσημη, η πανέμορφη Λου Βεργίνη ήταν ένα τίποτα. Ναι, εντάξει. Ήθελα να πεθάνω. Όχι όμως εδώ! Όχι με αυτό τον τρόπο. Όχι πέφτοντας σε μια κρύα, αφιλόξενη θάλασσα. Θα ήθελα να ξαπλώσω σε εκείνο το λαμπερό πολυαγαπημένο λιβάδι, να αφήσω την τελευταία μου ανάσα σε ένα μέρος που δε θυμίζει σε τίποτα τον θάνατο. Ανάμεσα σε μια θάλασσα από ηλιοτρόπια φυτεμένα για χάρη μου. Να γελάσω, να κλάψω, να θυμηθώ, να ξεχάσω. Ξαφνικά άκουσα φωνές. Μπερδεμένες αντρικές φωνές. «Δεν έχω συναντήσει στη ζωή μου τέτοια μάτια. Τέτοια μαγευτικά βιολετιά μάτια σαν τα δικά σου. Θυμίζουν σπάνιους πολύτιμους λίθους...» άρχισε να μου ψιθυρίζει ο Φραντσέσκο. «Χημεία. Χημεία του έρωτα ονομάζεται αυτό που νιώσαμε», μου φώναξε ο Άρης. «Θα ήθελα να σε πάω εκεί όπου ανατέλλει ο ήλιος, εκεί όπου χορεύουν οι ανεμώνες της θάλασσας», μου είπε βραχνά ο Απόλλωνας

«Είμαι ερωτευμένος μαζί σου, Λου. Τρελά, απίστευτα ερωτευμένος!» φώναξε και ο Ηλίας.

Οι άντρες της ζωής μου... Χαμογέλασα. Ξανά...».

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα:

Η Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη γεννήθηκε στην Αθήνα, μέσα στα βιβλία. Είναι κόρη του Νικόλαου Ρώσση, των ομώνυμων εκδόσεων, ενώ παππούς της ήταν ο επιφανής φιλόλογος και συγγραφέας Ιωάννης Θ. Ρώσσης. Αποφοίτησε από το Αμερικανικό Κολέγιο Θηλέων Αγίας Παρασκευής, τη Σχολή Νηπιαγωγών Αθηνών και το London Montessori Centre. Εργάστηκε ως νηπιαγωγός για δεκαέξι χρόνια, αλλά και ως υπεύθυνη έκδοσης σε πολλούς εκδοτικούς οίκους. Έχει γράψει 12 μυθιστορήματα για ενηλίκους, πάνω από 150 παιδικά βιβλία, δικά της και διασκευές, και έχει μεταφράσει 1500 βιβλία παιδικής και εφηβικής λογοτεχνίας. Για την προσφορά της στην παιδική λογοτεχνία και το μεταφραστικό της έργο, έχει τιμηθεί δύο φορές με τον Έπαινο της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς και με το Βραβείο της Ελληνικής Εταιρείας Μεταφραστών Λογοτεχνίας. Το 2002 το όνομά της ανεγράφη στον Τιμητικό Πίνακα της IBBY (INTERNATIONAL BOARD ON BOOKS FOR YOUNG PEOPLE). Το 2015 της απενεμήθη το Βραβείο Λογοτεχνίας από τον Όμιλο Γυναικών Πειραιά «Εξάλειπτρον» για το συγγραφικό της έργο, σε συνδυασμό με τη μεγάλη απήχησή του και τη διαδραστική της σχέση με τους αναγνώστες της.

Είναι η συγγραφέας που απέσπασε το βραβείο κοινού των βιβλιοπωλείων PUBLIC, στην κατηγορία Ο ΠΙΟ ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ, για το μυθιστόρημά της, **«Δίδυμα Φεγγάρια», το οποίο προβάλλεται σε τηλεοπτική σειρά**. Όλα τα βιβλία της, ενηλίκων και παιδικά, κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ. Είναι παντρεμένη και έχει δύο παιδιά.

**** **** *****

Μερικοί από τους τίτλους των βιβλίων της:

«Δίδυμα φεγγάρια» (Προβάλλεται στην τηλεόραση), «Άρωμα βανίλιας», «Αγαπώ θα πει χάνομαι», «Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης», «Μην πιστεύεις στην αλήθεια», «Στην αγκαλιά του ήλιου», «Βαθύ γαλάζιο»

Και για τα παιδιά:

«Ο Αϊ-Βασίλης και η μικρή γοργόνα», «Ένα Πάσχα και μισό», «Ένα αδερφάκι για τη θαλασσένια», «Η Ντανιέλα λέει Όχι!», «Το ψαράκι που φορούσε γυαλιά», «Ένα αδέσποτο σκυλάκι».

vamvouramar@gmail.com